

Sy-li spěwał,
Pilnje dźélał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje dźélaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ci khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Čerbife njedźelske łopjeno

W Budyschinje

6. augusta 1933

Bauzen

8. njedźela po šwjatej Trojizy.

Žap. skutki 8, 26—39.

Hdyž nam poklědnje słowa našeho teksty „so komornik po šwojej dróšy čehnjěšče i wješełosću“ pokasuja, kaž bu-
dže polne wješełeho šwěta žiwjenje tnyh, kiž su šměli stupić
do šjenocženstwa i Božim šynom Jezusom Khrystusom, dha
čítamy w špocžatku tutoho słowa něšto wo dziwnym wje-
dženju a wabjenju našeho Boha, kiž chze naž stajecž do
šwojeje šlužby. Wo Filipie wěmy, so je se žohnowanjom
šutkowal w Samariškej. Tu pak nětk čítamy, so jandžel
Knjesa rěčješče na dróhu, kiž wjedze wot Jerusalema do
Gazy, kotraž je pušta, a jažo něšto šchtucžkow dale: Duch
pak džješče i Filipiej: Dži a přichstup i tomu wošej. — Po-
dobne šlyšchimy tež hewal, wošebje w japošchtolškich škut-
kach, kaž tam na Paulušowym mišijonškim pucžowanju,
hdžež bu jim wot šwjateho Ducha wobarane, so njebnchu
rěčželi to słowo w Afriškej, a wošebje jažo tam, hdžež bu
Pauluš w Troadze wošnje wabjeny přiches słowo: Bój šem
do Macedoniškej a pomhaj nam! Podobne wabjenje Ducha
šhonimy tež hišćžče w tutym čažku. Tak bu přiched krótkim
mloda žona, kotraž běšče se šwojim mužom do zušby čaž-
nyła, wot wěšeho njeměra čžeržena, so by šwoju staru macž
wopytała, a wona přichindže runje w prawym čažku, so mó-
žješče docžakacž šmjercž, kotraž čžinjěšče ja krótkie dny ži-
wjenju macžerje kónž. A to je hižo někotryžkuli šhonik, so
bu jeho wutroba polna njeměra ša někožo šwojich lubnyh,
a posdžiščo šo wupokaja, so běšče tamny runje w tutym ča-
žku njeměra był w nekajkej nusy abo w štrajšče. — Šswěrní
štaršchi modla šo ša šwoje džěčo, kiž je w zušby, wěšče
wšchědnje; a tola šu čažku, w kotrychž budžemy wošebje na-
ležnje nucženi, šo ša njo modlicž, a přichezo jažo šhonimy, kaž
nusna běšče tajka modlitwa runje w tym wošomiku. Še

wšchat tež hišćžče dženska tak, so Duch Boži i nam rěčži, kaž
tam i Filipiej. Tajkemu wabjenju pak njechamy wobaracž,
ale hdžež budžemy štajeni do šlužby Knjesoweje, tam chžemy
bncž: Wjednižy i wješełosći, kotraž šo šwěcži i wěčžnosćje.

Našch rošom čžini naš hotownych, wšchudžom šwiški pó-
šnacž, kotrež nekaj wobšteja. A šmny-li jenož přichčžinu rošy-
mili, dha tež hižo pomnyšlimy, kažte móža i toho wuńčž
ščžehwi. Tajku šhmanoščž wužiwa ratač přichi wužnywe a
přichi hnojenju šwojich polow; to čžinja wjedrawuštojni,
hdžež po wěštku a po mróčželach a po hibanju powětra nam
dopředka praja, kažte budže wjedro. — Našch tekst naž po-
kasuje na wulke šwiški, kotrež šo nam jewja w Božim kra-
štwje pod móžnej wolu wješšneho.

Komornik i Muriškej, to je i Aethiopiškej, i kraja, kiž
ležješče daloko w Afrižy, tam hdžež hišćžče póhanštwó knje-
žješče, kaž přichindže i tomu, so by šo w Jerusaleme we
templu modlił i židowštemu Bohu Jehovah? Wěšče je šly-
šchal wot wikowarjow, so šo Židža modla niz i morwym
přichiboham, ale i žiwemu Bohu. Njeboji šo dalokého wob-
čžěžneho pucža abo wšchědného štracha, kiž na tajkim pucžu
hrošy. Njewěmy, hacž je tam špokojenje namakał ša šwoju
dušchu; ale so wón tam na šwojim wošu šedžo čžita knihu
profety Jesajaža, kotruž je šebi wěšče w Jerusaleme ku-
pił, pokasuje nam, so wón šwěru pyta. Nam njeje dwělom-
ne, so je Boži Duch jeho wabił na tuto pucžowanje. Wón
dyrbi grat bncž w ruzny Božej; a tohodla budže Filipus pó-
šlaný, so by jemu přichipowědal dopjelńjenje Jesajažowych
wěšchčženjow wo Mešiažu, so by jemu rěčžal wo Jezusu jako
wo tym, kiž je nětk přichišchol jako šbožnik dušchow. A komor-
nik ma wotewrjenu wutrobu; tuta hodžina wjedže jeho
i wěry do Jezom Khrysta, Šsyna Božeho; wón da šo
šchčžicž a čžehnjěšče po šwojej dróšy i wješełosću. Š tutym
šłowom škónčži našch tekst.

My pak šmemy dale hladacž. Komornik pschiindže sažo domoj. Wěscže šu tam tež hižo drujny stali w nětajkim swisku se židowškej wěru. Mjes nimi bu drje nětk komornik se šwědom toho, šhtož je wot Filipa šlyšchal. Jako móžny a bohaty muž je šo starał, dalšche powěscže wo Jesušu do kraja czahnyč. Kunje tam w Aethiopiškej je šo šabe kšesczijanstwo wupšestrělo a knježi tam hišcže, hdyž tež husto w morwynch formach. Blišto leži, šo spoczatti tutoho kšesczijanškeho žiwjenja maja šo pntacž w tym, šhtož tu šlyšchachmy, a wono je nam cziche wješeke, hdyž tu widžimy a pšnajemy, kaš we pošlednim lónzu tón Knjes šam wjedže tón wulki štuff twarjenja šwojeho kralestwa.

Alle woštanmy pschi tym, šhtož nam našch tekst praji. A dha njech nam hišcže ras šlincži tuto pošlednje šlowo: Šo komornik czehnjěšche po šwojej drošny š wješekešcžu.

Njewěmy, šhto je Filipuš tam komornika w jenotliwym wucžil, ale šo jemu přédowašche evangelijon wo Jesušu, to czini naš wěštnch, šo je jemu powědał, šo je tutón Jesuš pschišchol, šo by pntał, šhtož je šhubjene, a šbóžne czinił. Kaž pak bu komornik pošny wješekešcže, šo šmě tež wón dželomny byčž tuteje šbóžnošcže, taš ma tuta powěscž tu šamšnu móž ša wšchitkich człowjekow a ša wišchě czahny.

Człowjekow, kiž šhwataja psches tuto žiwjenje bjes šnutsowneho měra, mamy tež mjes nami, tajkich, kiž pntaju to, šhtož šwět dacž njemóže. Njedajmy šo mylicž psches nje-pscheczěšstwo, kotre šo šjawnje a w potajnym w našchim czahny šbėhuje pscheczěšwo Khrystušeje, pscheczěšwo jeho ewangelišej a pscheczěšwo jeho zyrkwě. Šmemy žyle wěscži byčž, šo taš někotry š tyč, kiž steja na tamnej štronje, ma tola to žadanje po tym měrje, kiž czini wješeke tu wutrobu. Tu pak mamy my kšesczijenjo šwoju wulku škladnošcž a š tym tež pschěšklušnošcž, šo šo dany wot Božeho Duchu wabicž, kaš bychmy pomocnizny a wjednizny byli š tomu, kiž tajki měr pschěnješe. Wono njeje taš, šo pschiindu wšchitzny do Božich domow, do Božej šlužby, hdyž bychu šlyšhecž móhli wo tutym Jesušu. Šich wjele je, kiž tam ženje nje-pschiindu. Tohodla ma bóle dnžli hdy přjedy kóždy jenotliwy nětk nadawš, šo by wuštipil ša toho Knjesa. Filipuš šo njewobara, daloški pucž czinicž š Jerušalema dele š morju na drohu, kotraž do Gaza wjedže. Njehaš tež ty šwólniwy byčž, hdyž tebi Bóh někoho do pucža štaji, na kotrymž móžesh tež ty tajku šlužbu czinicž? Šišcže dženska je wopacžne tamne šainowe prašchěnje: Mam ša šwojeho bratra štražnik byčž? Wěscže, tajka šlužba njebudže pschězo lóhka, a njebudže tež kóždy ras taš bórny žohnowana, kaš tu, hdyž šo šilipej wotewrja wutroba, kotraž ma žadanje po měru a po šbóžnošcži. Alle tež tam, hdyž šo šda twoje wuštipjenje ša twojeho šbóžnika bjes wušpěcha byčž, hdyž šhonišch wotpošanje, — njeboj šo, ale pschewoštaj šhroble wišcho druhe tomu, kiž wě šwoje pucže won wuwješcž po šwojej woli. Ma naš leži jenož, šo bychmy šwěrně byli, šwěrně pschede wišchěm w tym, š čzemuž je Bóh naš powołał. Ma šilipeje čzemy šej pschěklad a pschěšnamjo pntacž, kaš bychmy to czinili, šhtož šmě tón Knjes šej wot tyč šwojich žadacž. A kaš tajka wěra naš šamnych wješekešch czini w tym Knjesu, taš budže nam najrjěšche mntowanje to, hdyž šmy někomu druhemu móhli pomhacž, šo wón dale czehnje po šwojej drošny š wješekešcžu, došelž šmy jeho do-wjedli š Jesušeje Khrystušeje a š tym š měrej a š šbóžnošcži teje dušche. Tajkich wjednikow czin naš Bóh, tón Knjes!

Šamjen.

Wěra a njewěra.

Wěra š wješekešcžu bjerje
Šnadu Božu psches Khrysta.
Kaš je wěrjazemu derje,
Šamaka-li šekarja,
Šotryž w hrěšchnej šhorošcži
Šrawu pomoz pošlicži!
Šhryta krej, hlaj, šczini jemu
Šekarštwo šo š najlěpšchemu!

Šbohi pak je hrěšchnik šhudny,
Šdyž wón šnadu šazpije!
Š njewěrje wón štajnje tudny
Š dwělami šo czwiluje.
Šhtož je žórka žiwjenja
Šošchewjenje njepnta,
Šoho dušcha tola ženje
Šjenam'ka trošcht, špošojenje.

Šbóžny je, kiž š wěru tudny
Ša Boha šo šašoži,
Špošnawšchi wišchě hrěšchne škudny,
Šesušeje šo dowěri.
Šwón je móš, kiž š Bohu tu
Šjedže naš psches šklubinu.
Špsches joh' wopor wišchěm na šwěcže
Šoh Knjes šnadnu ruku šlicži.

Alle šš šo tomu šendže,
Škiž šwjaš š Bohom rostorha,
Šdyž po jeho woli njeendže;
Šajki dže do škaženja.
Šah, na morju žiwjenja
Šeho kóž šo rostama!
Šjewidžiwšchi pomoz žanu,
Šadwěluje w špntowanju.

Šón pak šwěrnoh' pomocnika,
Šmēr a trošcht w czěšnošcži
Ša, kiž šwojoh' Šwumožnika
Šđerži šo we modlitwje.
Šwowža, kiž je špošnaka
Šubošcž dobroh' paštrja,
Šnješe pucža wobczěžnošcže,
Šošhlnjena š wyškošcže.

Šjewěra šo na to štaji,
Šwužiwacž tu žiwjenje.
Šjeje dónt, kaš Jesuš praji,
Šwěčne šatamanštwo je,
Šola wócžlo wěrjazoh'
Šwidži Khrysta wyšche šo,
Škiž tu šwojich š wojowanja
Šjedže dom do šanaana.

S. B.

Wuštawa němšfej ewangeliškej zyrkwěje.

(Šotracžowanje.)

IV. džěl.

Artikel 5: 1. Ma čzole zyrkwěje šteji lutherski němški šbškop.

2. Němštemu šbškopej pschirjaduje šo duchowne ministrium.

3. Němška Ewangeliška Nationalsynoda štuffuje pschi poštajenju zyrkw. wjedništwu a pschi dawanju šakonjom šobu.

4. Wurađowaze komory rufuja sa to, so mozn, kiž bu w němskim ewangelskim ludstwie žiwe, swobodnje sobustutuja w službie zyrkwje.

Artikel 6: 1. Němski biskop zastupuje Němsku Evangelisku Zyrkej. Wón je powołan, widomne činič, so ma zyrkwinske žiwjenje w krajnych zyrkwjach jeneho rása, a sa to rukowacž, so je džělo Němskeje Evangeliskeje Zyrkwje pod jenajkim wjednistwom. Wón postaja, schtož ma so sa swěšćenje wustawy činič.

2. Němski biskop sapokasuje sobustawy duchowneho ministerija do jich sastojnistwa. Se sastojnikami krajnych zyrkwjow shromadzuje so wón porjadnje, so bndu rospominali, a wuradžowali. Wón pomjenuje a pushecza sastojnikow Němskeje Evangeliskeje Zyrkwje.

3. Němski biskop ma prawo, wukonjecž kóžde duchowne sastojnske džělo, wošebje přědowacž, sjawne słowa Němskeje Evangeliskeje Zyrkwje wojewjecž a wurjadne pokutne a šwjedžeńske Bože služby postajecž. — Hdžež so pschi tym jedna, hladacž a hajicž drugeho hacž jeho wusnacza, wukonja jeho poknomózne skutkowanje sobustaw duchowneho ministerija, kotrež je sa to powołane.

4. Němski biskop dostanje zyrkwinu wošadu. Sa wukonjenje šwojeho zyrkwinskeho džěla ma němski biskop šwoje hamtske šydło w Berlinje.

5. Němskeho biskopa namjetuja w synodze czi, kiž maja w krajnych zyrkwjach wjednistwo hromadže i duchownym ministerijom, a němsta synoda jeho do biskopskeho sastojnistwa powoła.

6. Dalscheho postaja sakoń.

Artikel 7: 1. Duchowne ministerium je powołane, pod wjednistwom němškeho biskopa Němsku Evangelisku Zyrkej wjecž a sakońje dawacž.

2. Wono wobsteji i tijoč theologow a jeneho prawawědomeho sobustawa. Pschi powołanju theologow ma so na wusnacza džiwacž, kotrež bu w Němskej Evangeliskej Zyrkwi žiwe. Licžba sobustawow móže so, je-li nušne, powjetschicž. Sobustawy sastawaja šwoje sastojnstwo šamoštatnje. Woni maja psched němskim biskopom samokwjenje sa pschesjednosč zyrkwje.

3. Wošebity nadawš theologow je, kručicž duchowny swjast, kiž krajne zyrkwje i Němskej Evangeliskej zyrkwju wože, a šjenocženstwo mjes pschuwusnymi jenajkich wusnacžow a dowěrne stejnišcžo tutych i drugim stawam Němskeje Evangeliskeje zyrkwje.

4. Sobustawy duchowneho ministerija pomjenuje němski biskop. Theologiske sobustawy namjetuja wjednižy krajnych zyrkwjow němskemu biskopej. Sastojnstwo prawawědomeho sobustawa je šjednocžene se sastojnstwom prawawědomeho sobustawa, kotryž ma wjednistwo w sarjadnistwie Ev. Zyrkwje Staropruskeje Unije. Tuto měštno bywa wobšadžene po dojednanju i krajnym biskopom. Tón, kiž tuto sastojnstwo sastawa, dyrbi mječ šhmanosč sa šudniške sastojnstwo abo sa wyschšche sarjadnistwo.

5. Tutón prawawědomy sobustaw je zastupječ němškeho biskopa we wězach prawa; wón wjedže Němsku Evangelisku zyrkwinsku kenzliju jako najwyschšchu sarjadowazu zyrkwinsku wyschnosč. (Wokradžowanje a kónz.)

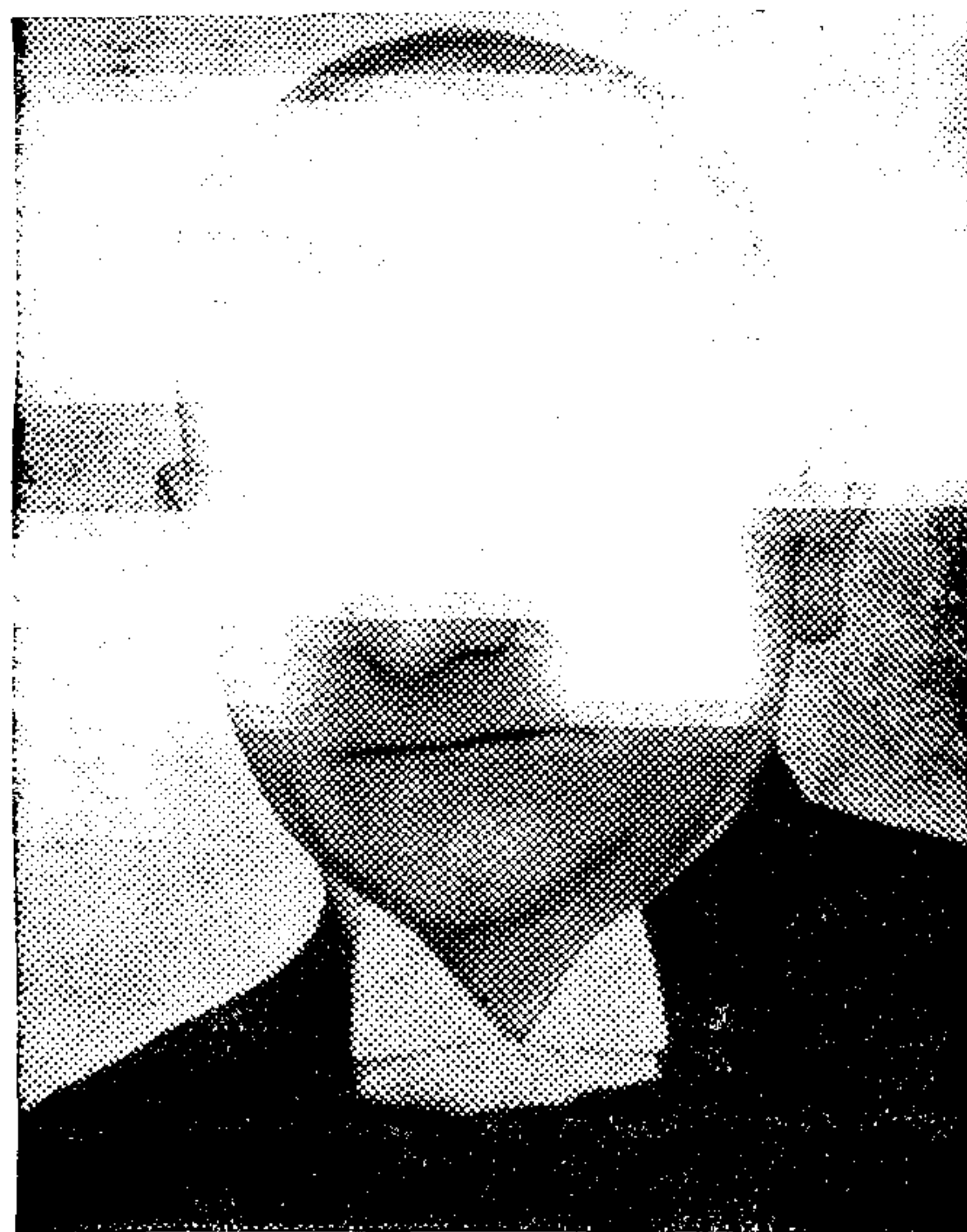
Ze to luxus?

Schto? Mišijonstwo mjes póhanami?

W Schwedškej je wudyričo rošhadžowanje wo mišijonškim džěle zyrkwje a privatnych mišijonškich towarštwow.

Někotři bu, kiž praja, so bu tute pjenješ — něhdže 5 milionow hriwnow — njewušprawnjene brojenje. Na to maja pscheczeljo šwontowneho mišijonstwa wělo wjele prajcž; praja wošebje, so tute 5 milionow šloro nicžo njeišu porno 296 milionow frónow, kotrež šchwedški lud sa špirituosny wudawa a porno 134 milionam sa tobaš. Tamne 5 milionow so wudawaja sa lepšche njeišowonnych cžlowjekow, kiž bu we dušhinyč, duchownych a cžělnych nušach, tak sa zyrkwje, šhule, šhorownje. To njeje brojenje a luxus!

Wo wězy šwontowneho mišijonstwa so nětkle wšchudzom jedna, niz jeno w Europje, tež w Amerizy. Dospoknje pschepólnaja czi šwontowne mišijonstwo, kotřiž pschi tutym rošhadžowanju jenož i pjenježneho stejnišcžja pjenjes dla rěcža. Tež w Němskej jednaja wo zplej naležnosč; njech wona nikomu njej jenož jenož pjenježna naležnosč. Šwontowne mišijonstwo je wěž šhryštušowa a tohodla nadawš, kotryž ma zyrkej a kotryž ma kóždy jenotliwy šhjecžijan.

Woborny farac Müller,
pschichodny němski ewangelški biskop.

Bitwu bijeja.

Niz krawnu, tola paš wótru a po najnowišchich powěšcžach tež dobnyczešku. Njepšcheczel je bjesdžělošcž. Džělo je najlepšchi pscheczel cžlowjekow, bjesdžělošcž najšhoršchi njepšcheczel. Esnadž jich to wjele njeje wědžalo a wěrilo. Tute pschlednje lěta bu nam tež tole dorajnje doprajike. Wšchě próžowanja kanzlera Adolfa Šitlera a jeho wyschnosče, bjesdžělošcž pschewinycž, nam tola rošajšnjeja, tak štraschny to njepšcheczel. Wone nam paš tež pokasuja, so rošjudne a šwěrne wojowanje samóže tež tutoho njepšchecžela pschewinycž. Pschewinjeny hišcže njeje, na rańškej štronje Němskeje paš jemu bjeru stejnišcžjo po stejnišcžju, krajnu po krajnje. A druhdže tež!

Chžemy so nadžecž a prošycž, so by bitwa bóle a bóle dobnyczeška byla, a chžemy šdobom pomhacž, so wóštko sa džělo bóle a bóle dobnwa pschecžimo bjesdžělošcži!

1933 — jubilejne lěto.

So lěto 1933 cžišcže wošebite a wušnamne lěto, to dyrbi kóždy pschidacž a wušnacž, a hdnyž to kóždy njecžini, štwišny šwěta a wošebje štawišny němškeho luda budžeja to šapšacž.

Me lěto 1933 tež jubilejne lěto. Da-li Bóh šměny tola lětka šwjecžicž 450. narodniny našcheho reformatora

Luthera. Bě to tola 10. novembra 1483, jo ſo Lutherez mandželſkimaj w Cislebenje ſynk narodzi, kiž naſajtra nje-no Martin doſta — po Swjatym Martinu 11. novembra.

Kaſ ſwjećizny tutón jubilej najlěpje? So ſmy žiwi wěrní ewangelſko-lutherižny křeſćizienjo! A tomu njewoła naſ jeno tutón jubilej, ně tež tuto lěto 1933, kotrež je pšchedewiſhem tež tehodla wuſnamne lěto, dofelž naſch zny lud ſwoła ſnowa k ewangelijej, doznala ke křeſćizianſkej wě-rje. S poſnym prawom je ſo prajilo, ſo ſo czaſ tutoho lěta 1933 jenož runa najwjetſhim czaſam ſaſndžennyh lětiſtokow, a to woſebje czaſej reformazije.

Bjes džiwa tuž, jo je pšchihotow wjele, tutón jubilej hódnje ſwjećiz. Němſke finanžne miniſterium na pšch. je do toho ſwolilo, wopominanſki Lutherowy pjenjes wudacž. Lauchhammerſke twornje ſu hižo ſlabe ſelejny wobras ſa tutón woſebity ſwjedžen.

W Lutherowym měſcze Wittenberg chzedža, kaſ hinaſ možno njeje, tute 450. narodniny zple woſebje poſwjećiz. Hižo wot 9. do 13. ſeptembra wuhotuja tam tute ſwjatocž-noſcze. Glowny džen budže njedžela 10. ſeptembra. Graja tam tež ſwjedženſku hru „Die Propheten“.

Doznala je ewangelſki lud Němſkeje, a niž jenož Něm-ſkeje, ſwolany, tutón Lutherowy jubilej ſnutſkownje a ſwonkownje ſjawnje a ſprawnje ſwjećiz. Čim wěrnſcho to čzinimy a ſo pšchi tym w ſjawnym wuſnacžu ſwojeje wěry ſjednocizimy, čim wjazny ſmějemy ſa pšchichod mozow, kotrež naſ kſlnja w tutym roſkudnym czaſu a ſu nam je žohnowanjom.

Tuž ſwjećizny my runje w kraju Lutheroweje refor-mazije tutón Lutherowy džen, wěrnje a ſwěrnje, wědžo, jo ſu runje nětkle tež možy pšchi džele, kraj a lud reformazije k napšhecziwnej reformaziju pšchewinycž a žohnowany ſkutk Lutherowy ſniciz. Ně: to ſlowo dyrbja woſtajicž a žanoh' džaka doſtacž!

Zyrkej a ſtat.

Wólby. Dženža hižo ſažo wólba tohodla woſebita nje-džela! Krajna ſynoda ſo woli. Wbo ſnadž je tuta wólba hižo nimo, prjedy hacž tu njedžela je. Wólby pšchihot je podob-nje taſ wutworjeny, kaſ ſa wólby do woſadneho ſaſtupjer-ſtwa. Wolicž ma ſo k liſczinu. Se-li jenož jena ſapodata, njeje trjeba wolicž. Dofelž je nadawſ a pšchichod tuteje ſy-nodny podobny nadawſkej a pšchichodej němſkeho ſejma, je lě-pje, ſo wiſheho wólbnego wojowanja ſminycž a liſczinje, ko-traž je wot wiſheho ſpocžatka ſapodata, pſacžicž dacž. Nowa ſynoda ſměje ſo ſaběracž jenož k někotrymi nadawſkami, wo-na ſměje pšchiwacž nowu nětk dohotowanu wuſtawu, wolicž krajneho biſkopa a wólbu tnyh ſchtyrjoch ſe ſaſkeje krajneje zyrkwje wotpoſčlaných do wulkeje němſkeje ſynodny, kotraž potom ſažo němſkeho biſkopa woli. Daſchi pšchichod zyrkwje rjaduje potom, podobnje kaſ w ſtacze, wjednik ſe ſwojimi ſo-buwjednikami. Heſlo ſa ſtat a zyrkej a jeju pučž a žiwjenje je „wjednik“. Myſl parlamentariſma jo ſhubjuje, dofelž njeje k tym dobrým byla, kotrež lud a kraj wobſboža. Kaſ w Saſkej, taſ budže to dženža wiſchudžom w tnyh krajnyh zyrkwjach, kotrež njejku hiſcže nowu ſynodu wolike. Do wulkeje němſkeje ſynodny poſcžele potom na pšch. wulka pru-ſka krajna zyrkej 19 wotpoſčalnizow, ſaſka, kaſ hižo naſpom-nichmy, ſchtyrjoch, dofelž džě je wjele mjenſcha hacž tamna.

Sapofaſanje nownyh woſadnyh ſaſtupjerjow ſu woſadny ſaſndženu njedželu ſobu ſwjećize. Saſka je jich wolika a po-woſala kaſ hacž dotal a tež wiſchudžom telko kaſ hacž dotal.

Rosdžel wiſchak tu tež pšchi tym bě porno prjedawſchim wól-bam. Wolachmy k liſczinu a ſa powoſanje powoſanyh ſaſtu-pjerjow bě woſebita pšchifaſnja wuſchka. — Nětk reka: do džela! A to ſa ſaſtupjerjow kaſ ſa woſadnyh. A ſamer tu-toho ſhromadneho džela je: wiſchudžom, we ſwójbach a do-ma, wjeſkach a gmejnych wuſkutkowacž nowe wěrne křeſćiz-janſke žiwjenje, kotrež je kóždy žiwy Bohu k czeſczi, ſebi a druhim žohnowanju.

Wiſchelaſe k bliſta a daſota.

Njewjedra. Něſchto wjazny hacž lěto je nimo, a jažo bu Lužiza — a tón krócž daſiſcho a ſchěrſcho — k czeſtymi nje-wjedrami doma pytana, njech tež — Bohu budž džak! — niž taſ czeſko, kaſ loni krajina wokoſo Lubija. Swonka Lužizny bě paſ to hiſcže hórje, woſebje je měſto Pirna jara czeſko doma pytane a tohorunja wokoſna krajina. Tež k wukraja k Prahi, pšchihadžeja powěcže wo wulkich njewjedrach. To je tnyſchno! Ale woboje, rjane, bohate žně a njewjedra, wabi a nuſuje ſo modlicž pšched wiſchomóžnym Bohom, kiž wi-ſchor, wětry wodži a wiſchitke mróczele. Modlitwa, wěrjaza modlitwa je móž pšched Bohom. Na jich pſodach a ſkuttach jich ſpójnaječe, taſ rekaſche to wo pšchichodje naſchich woſa-dow a noweje zyrkwje. Modlitwy, dobroproſchenja, nutrnje a wěrne ſpěwane, ſu tajki ſkutk a tajki pſod! Wone tu bu-džeja, hdnž my woſadni budžemy žiwi we wěrnej wěrje do Jeſuſa Khrſtuſa. Hdnž wone, tajke modlitwy a dobropro-ſchenja, tu njebudža, budže to ſnamjo ſa to, jo ta wěra w naſ njebydli, kotraž je žiwe, wěrne hromadubycže wěrjazeho k Bohom. Hdžež wona bydli, hdžež čłowjek je taſ wěrnje ſjednocženy k Bohom, tam wón němny njewoſtanje, tam wón rečži, tam ſo wón modli. Ale niž jenož njedželu w Božim domje! Ně, kóždy džen, njech je hdžež chze! Wón rečži ſe ſwo-jim Bohom rano a wječor, do džela a po džele, do jědže a po jědži a tež hewak hiſcže, woſebje tež pšchi žnjowym džele, njech je wjedro hojaze, njech njewjedro hroſny. — Haj runje tute tnydženje wobſwědcža nam, hacž ſmy my we wob-nowjenej, na ſtarym a jenicžkim ſaſoſku, kiž Jeſuſ Khrſtuſ je, daletwarjenej zyrkwí tutoho noweho czaſa čzi křeſćiz-jenjo, kotrychž tutón czaſ trjeba, kotrychž chze Bóh tón Knjes měčž — abo hacž my to njejſmy, pšchezo hiſcže njejſmy. Njewjedra, ſliwki, krupny, wiſchory — a niž mjenje naſche taſ bohacže žohnowane hona woſaja: budžcže, budžcže to!

Na pučž.

Žně woſaja: Modl ſo wiſchědnje, modl ſo rano a wje-czor, modl ſo do jědže a po jědži: Naſch wiſchědnny khlěb dai nam dženža.

Wiſtowanje. Zyrkej a jeje žiwjenje a wobnowjenje a wiſcho to, ſchtož nam podawſki tnyh měžazow pšchinjeſechu, bě taſ wažne, jo ſebi nadrobniſcheho roſprawjenja žadaſche a žada. Tohodla njejſmy dlěſche powědancžka woſjewili. Nětko paſ chzemny hórny ſažo na to bóle džiwcž. Najlěpſche by nam bylo, bychmy-li móhli originalne ſerbiſke powě-daſcžka woſjewicž. Čhto ma tajke? Čhto chze tu něſchto ſerbiſkemu ludej powědacž? Wbo ſchto by něſchto ſe ſtawſnow woſadny, wjeſki, ſwójby piſak? Džaka by ſebi dobnſ wjele. Redaktor.

Sa 9. po ſwj. Tr. K. w B. — Sa 10. po ſwj. Tr. B. w H. — Sa 11. po ſwj. Tr. H. w P.

Samolitoity redaktor ſaraſ Wyrzacž to Noſacžkach (Noſtiſ b. Weiſenberg). Čiſcže a naſad Gsmolerjez ſnihičſchejetnje a ſnihatnje, ſap. dr. k wobm. ruſ. w Budyſchinje. — Wuhadža kóždu ſobotu a placži ſchtočrečlěnje 108 ſj.